

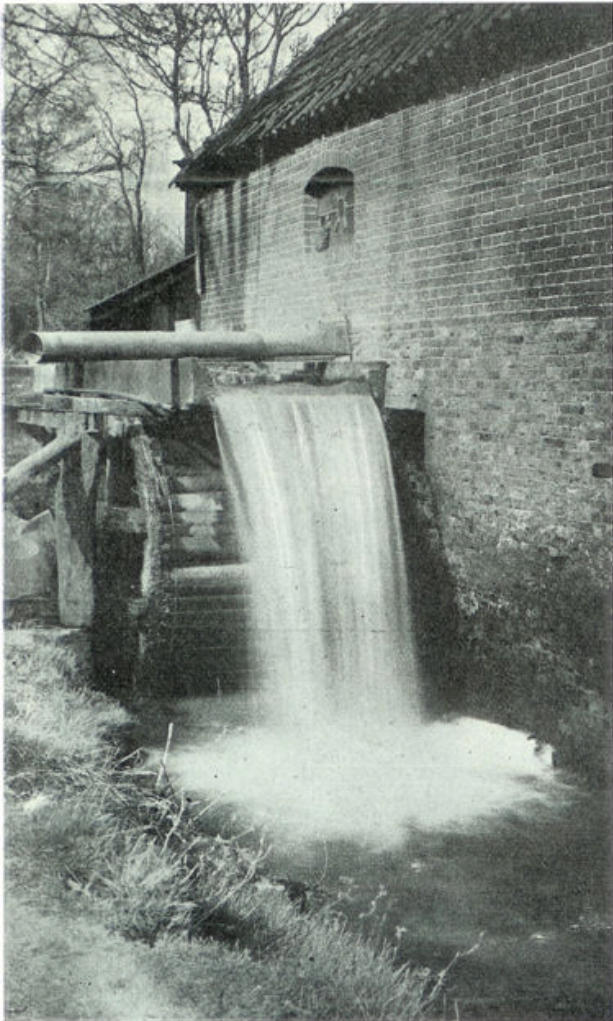
WAAR BRENG IK MIJN VACANTIE DOOR?

IN DE MAAND JUNI ZIJN VELEN BEZIG MET vakantie-plannen. Zeker, er zijn er, die reeds maanden tevoren met wiskunstige zekerheid, en helaas dikwijls zonder er bij te denken „Zoo God wil,” hebben vastgesteld, waar zij in de vakantie zullen heenreizen, wanneer ze zullen vertrekken, hoelang de reis zal duren, enz., maar toch zijn het velen, die eerst in Juni ernst gaan maken met de beantwoording van de vraag: Waar breng ik mijn vakantie door?

Er zijn er, voor wie die vraag geen of weinig moeilijkheden biedt. Het „breng uw vakantie door in eigen land” is er zóó ingehamerd, dat voor hen alleen de vraag overblijft: waarheen in eigen land?

Wie in de nabijheid van de zeekust woont, zoekt graag de bosschen op en omgekeerd; wie altijd over water kijkt, wil wel eens van het heidelandschap genieten; wie het groote stadsleven gewend is, zoekt een eenzaam dorpje op; terwijl de provinciaal wel erg graag in de vakantie een echte stad doorkruist.

In eigen land blijven, zijn vakantiepenningen ten voordeele van landgenooten te laten komen, het is een loffelijk streven, en we hopen, dat veel Nederlanders er zóó over zullen denken.

Mooi Nederland

De oude watermolen van Quadenoord

Slechts weinigen kennen eigen vaderland van Noord tot Zuid, van Oost tot West. Dikwijls hoort men den uitroep: Ik wist niet, dat Nederland zulke wonder-schoone landstreken bezat! En men treft die extra mooie plekjes aan in elke provincie.

Wat een bekoring kan er uitgaan van een ouden watermolen in een murmelend beekje! Wat een gevoel van rust en vrede biedt het zwijgende bosch, waaraan sommige provincies zoo rijk zijn! Welk een wondere aantrekkingskracht bezit een mooi polderland, waarboven de echt Nederlandsche „luchten” zich welven, zooals men die nergens anders ziet.

Wie geniet niet van schilderachtige dorpjes, waar de kleedij uit het verre verleden nog hoogtij viert.

Kent ge de Hollandsche meren met al hun watergenoegens? Waar zijn strand en duinen zoo mooi als aan de Noordzeekust? Waar . . . maar laten we ophouden, want de opsomming van alle heerlijkheden uit eigen land heeft wel een begin, maar geen einde.

Mooi Nederland! Ja, dat is het! Daarover zijn Nederlanders zoowel als buitenlanders het eens.

En toch, en toch kan het zijn, dat men een onweersstaanbaar verlangen heeft, om de grenzen te overschrijden. Om in andere landen te zien, wat eigen land mist; om te ontmoeten menschen, die een andere taal spreken, die ietwat andere gewoonten hebben, andere oordeelen uitspreken dan landgenooten; om de kunstschatten, historische gebouwen, oudheden van andere volken te bewonderen; om een andere lucht in te ademen dan men een heel jaar heeft genoten; kortom om er eens heelemaal uit te zijn.

In normale tijden bestonden de bezwaren niet, die er thans zijn. De bewoners van andere landen kwamen naar het onze en besteedden daar hun geld in de vacaties, terwijl wij hetzelfde deden in het Buitenland.

Dat is echter thans grootendeels onmogelijk gemaakt. Dezer dagen schreef een onzer groote dagbladen: „Dank zij de vindingrijkheid van diegenen, die er hun werk van maken, om alle vrije wereldwegen van hindernissen te voorzien, zal er weldra geen toerist meer kunnen vertrekken, alvorens hij eerst het onderwerp is geweest van een handelsverdrag tusschen zijn vaderland en het land van zijn „Sommerfrische” . . . Zoo is de reiziger, vóór hij het weet, ingeschakeld in de betalingsbalans en in een systeem van menschelijke uitvoerverboden, uitgaande menschen-contingenteering of hoe men het noemen wil.”

Zóóver zijn wij nog niet, want elk Nederlander kan tot op heden nog gaan en staan waar hij wil; doch onze Oostelijke bureu werden in dit opzicht aardig geringeloorde, want wie, als Duitscher, geen bepaalde handelszaken te behartigen of goede vrienden had in Nederland, kon er geen vakantie doorbrengen, omdat hij maar tien mark mocht meenemen.

Gelukkig, ook voor de hotels en pensions in ons land, is daarin eenige verandering gekomen.

Het Buitenland met zijn voordeelig aanbod van reisgeld, met zijn lage geldkoersen, met zijn spotgoedkope aanbiedingen voor treinreis, enz., blijft echter Nederlanders aanlokken. Het geheele hotel- en pensionbedrijf in eigen land zit op zware lasten, zóó zwaar zelfs, dat velen geen uitkomst meer zien; men heeft dan ook de prijzen verlaagd. Maar toch blijft er in vergelijking met het Buitenland een groot verschil bestaan.

Zeker, men heeft het in 't algemeen bij zijn landgenooten best, uitnemend, beter dan in vele andere landen, maar . . . het spotgoedkope trekt aan, hetgeen buiten onzen dagelijkschen gezichtskring valt, de geheel

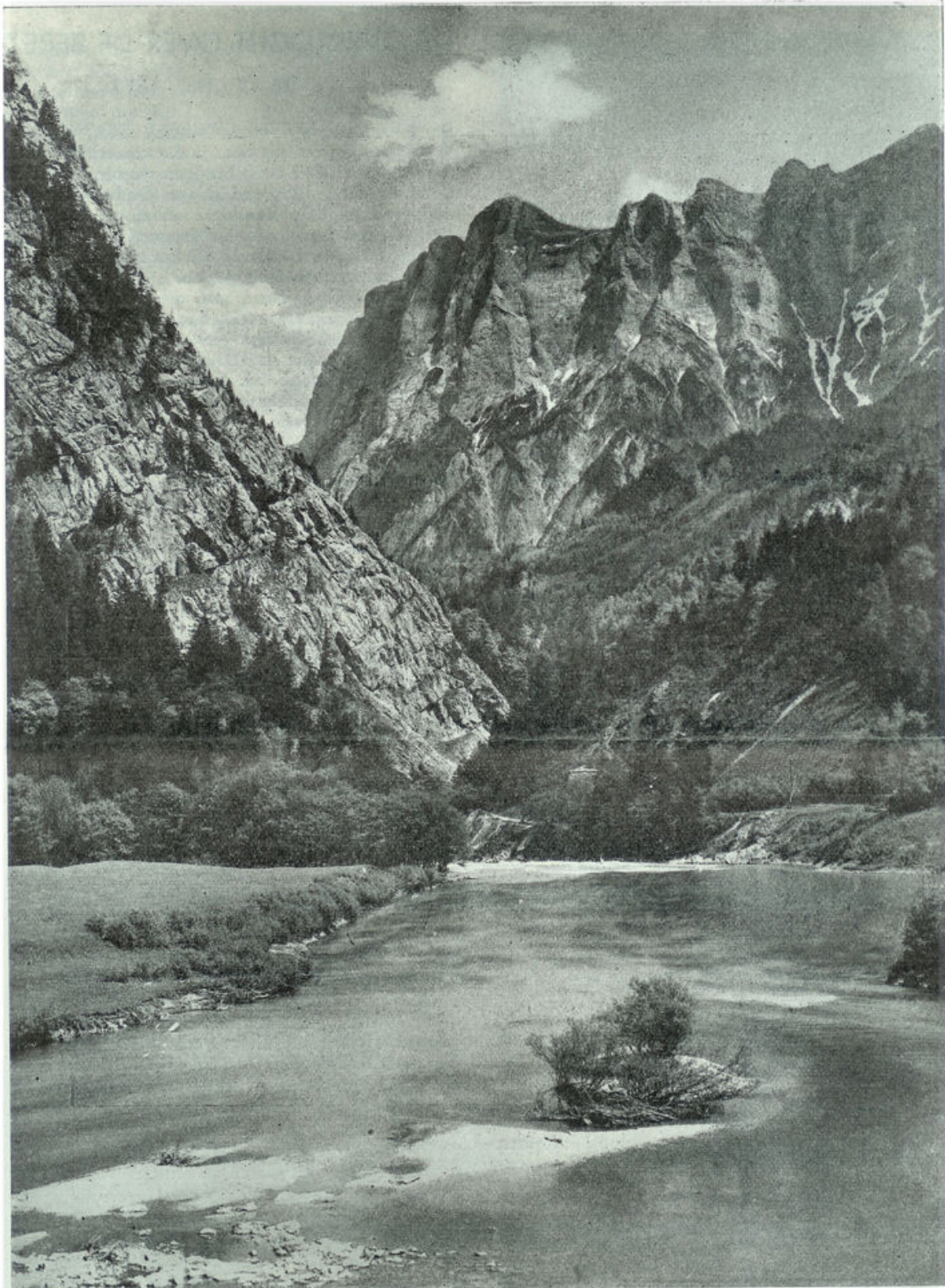

Foto Ö. v. W.

EEN WONDERMOOI PLEKJE IN STIERMARKEN

DE OVERTOCHT OVER DE BEREZINA

26-29 Nov. 1812

Foto O. v. W.

Tiroler kleederdracht
Een bewoonster van het Oberinndal

andere natuurschoonheid lokt; en zoo wordt de kwestie: Waar breng ik mijn vacantie door? moeilijk.

Er is een categorie van menschen, die landgenooten het liefst in eigen land zou opsluiten, de grenzen hermetisch willen afsluiten, tenminste voor den druk van binnen naar buiten. Maar dat gaat natuurlijk niet; 't zou ook onredelijk zijn, de persoonlijke vrijheid, waarop we allen zoo gesteld zijn, aan te randen.

We gevoelen voor de buitengewone moeilijkheden, waaronder vele bedrijven, die op vacatiegangers zijn aangewezen, lijden. We begrijpen, dat, wanneer de buitenlandsche gasten wegblijven om welke reden dan ook, landgenooten hun plaatsen moeten innemen, willen de bedrijven, die het dikwijls van een paar vacatiemaanden moeten hebben, op de been blijven.

Elke opheffing van een bestaand bedrijf verhoogt de werkloosheid, vermindert de inkomsten voor rijk en gemeente, vernietigt misschien de hoop op een toekomst voor menig jong leven.

Maar we moeten óók erkennen, dat ons land klein is van oppervlakte; dat de moderne vervoermiddelen het mogelijk hebben gemaakt, om in ongelooflijk korten tijd ontzaglijk veel te zien, al is het dan ook oppervlakkig; dat de bewoner van zulk een klein rijk tot op zekere hoogte aangewezen is op andere landen, andere volken, om zijn geest te verrijken, aan zijn kunstgevoel te voldoen, de noodige afwisseling te bieden, enz. enz.

Hoe jammer daarom, dat de verschillende volken zoo weinig elkanders belangen willen begrijpen, en versperingen oprichten juist daar waar alles effen en glad moest zijn!

Wij hebben elkander noodig, vooral ook in den vacantietijd. God geve, dat er een verandering ten goede komt, en er voor allen op de vraag „Waar breng ik mijn vacantie door?” een voor ieder bevredigend antwoord kan gegeven worden.

J. H. v. R.

HET ZIJN KERELS GEWEEST, DIE HOLLANDSCHE pontonniers, die daar in die vreeselijke Novembermaand 1812 twee bruggen moesten slaan over de Berezina, die vol kruierend ijs was. Onder leiding van den dapperen kapitein Benthier hebben zij hun werk verricht en het is schrikkelijk jammer, dat van die twee honderd kloeke kerels er slechts zes mét Benthier het vaderland hebben teruggezien.

Het was Gods hand zelf, die den geweldenaar van het toppunt zijner macht had neergestooten naar de diepte der vernedering.

Napoleon schijnt er iets van te hebben beseft, althans, toen hij in de slede van een Poolschen Jood Warschau was binnen gevluht, zeide hij tot Dr Prat, zijn gezant: „Van het verhevene tot het bespottelijke is slechts één schrede.”

De brand van Moskou had het leger, dat daar zorgeloos zijn winterkwartieren had opgeslagen, plotseling opgejaagd.

Voortgedreven werd het reusachtige leger door de Kozakken, die op hun taaie paardjes als horzels om de vluchtelingen heenzwermde.

Toen kwam men voor de Berezina.

Had Napoleon nog gehoopt, dat het ijs dezer rivier zijn wegmeltende armee zou kunnen dragen, die hoop vervloog in rook, want de dooi was ingetreden en het ijs kruide hevig.

De oevers van de Berezina zijn laag en moerassig, zoodat het slechts op enkele plaatsen mogelijk is haar over te trekken.

Zulk een plaats was er bij het dorp Studianka. Daar moesten twee bruggen worden geslagen en kapitein Benthier kreeg bevel er met den meesten spoed voor te zorgen, dat de bruggen er kwamen.

Doch dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Tegen de ernstige waarschuwing van Benthier in, had men de laatste pontons verbrand, om de paarden, die daardoor vrij kwamen, te gebruiken voor het trekken der kanonnen.

Zoo waren er dus geen pontons en zou het een brug op schragen moeten worden.

Maar waar was het hout daartoe?

Geen nood: het dorp Studianka, dat in de nabijheid lag, bestond uitsluitend uit houten huizen en Benthier gebruikte een geheelen dag, om de huizen te laten sloopen om zich daardoor planken en balken te verschaffen.

Toen begon de bouw der bruggen.

Tot over hun middel in het water staande, telkens zich bezaarend aan de scherpe ijsschollen, die door de rivier dreven, verrichtten de pontonniers hun werk en in twaalf uren tijds waren de bruggen voltooid.

Popelend van ongeduld had Napoleon in een hut, niet ver van den oever, het bouwen der bruggen afgewacht en telkens er bij Benthier op aangedrongen z'n mannen tot spoed aan te zetten. Doch dat behoefde niet, want de kerels werkten als paarden en hun positie was nu werkelijk niet van dien aard, dat ze de lijn wat konden trekken. 't Was bovenmenselijke arbeid, dien zij verrichtten; zonder rust, zonder eten of drinken moesten zij hun werk doen. 't Was de angst voor het lot van hun makkers, die hen voortdreef. Van deze bruggen hing misschien het behoud af van de duizenden, die aan den greep van den Russischen winter